

The Wedding Dress

Copyright © 2012 by Rachel Hauck Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
Copyright © 2017 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723.150.590,
e-mail: office@actsipoliton.ro, www.actsipoliton.ro

Traducător: Dana Dobre

Redactor: Alina Dincă

Tehnoredactor: Teodora Vlădescu

Coperta: Mădălina Ioniță

Copyright Manager: Andrei Popa

Editor: Mona Apa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAUCK, RACHEL

Nunta: Rochia de mireasă / Rachel Hauck; trad.: Dana Dobre. – București:
Act și Politon, 2017

ISBN 978-606-913-166-4

I. Dobre, Dana (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmită mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Rachel Hauck

NUNTA

Rochia de mireasă

Traducere din limba engleză:

Dana Dobre

 ACT și Politon

2017

Cuprins

Capitolul unu	9
Capitolul doi	22
Capitolul trei	32
Capitolul patru	41
Capitolul cinci	53
Capitolul șase	71
Capitolul șapte	82
Capitolul opt	101
Capitolul nouă	109
Capitolul zece	121
Capitolul unsprezece	134
Capitolul doisprezece	153
Capitolul treisprezece	164
Capitolul paisprezece	173
Capitolul cincisprezece	192
Capitolul șaisprezece	202
Capitolul șaptesprezece	209
Capitolul optsprezece	223
Capitolul nouăsprezece	238
Capitolul douăzeci	248
Capitolul douăzeci și unu	257
Capitolul douăzeci și doi	272
Capitolul douăzeci și trei	282
Capitolul douăzeci și patru	300
Capitolul douăzeci și cinci	308
Capitolul douăzeci și șase	314
Capitolul douăzeci și șapte	324
Ghid pentru grupul de lectură	331
Mulțumiri	333
Nota autoarei	335

Respect pentru oameni și cărți

.RO

Într-o dimineață de primăvară, Charlotte se întindea pe un taburet din lemn, în mijlocul unei păduri de fagi. În jurul ei se întindeau copaci înalte și vîntul său fierbinte. În fundal se aude sunetul apelor râului care se bucură de către natură.

Capitolul unu

Charlotte

14 aprilie

O

adiere, o schimbare abia simțită în țesătura celor nevăzute o făcu să ridice privirea și apoi să ocolească un pâlc de fagi umbroși. Charlotte se opri pe întinderea verde, îngrijită, a domeniului Ludlow, să tragă adânc în piept aerul proaspăt și să contemple elementele zilei – cer albastru, copaci primăvaratici, lumeni soarelui reflectându-se în parbrizele mașinilor parcate.

Se trezise în dimineață aceasta cu nevoie fierbinde de a se gândi, de a se ruga, de a se aprobia de cer. Își trăsese pe ea perechea preferată de pantaloni scurți și condusese până sus pe creastă.

În loc de singurătate, Charlotte găsi în colțisorul ei de pe Muntele Roșu un furnicar, un du-te-vino de cumpărători, căutători și vânători de chilipiruri. Licitatia anuală de antichități, organizată în Ludlow și destinată străngerii de fonduri pentru săraci, era în toi pe pământurile bogate ale domeniului.

Charlotte își ridică, dintr-un gest, ochelarii de soare pe cap, iritată de intruziune. Era sanctuarul ei, chiar dacă restul lumii n-o știa. Mama obișnuia să-o aducă aici la picnic, după ce parca pe un drum lățuralnic, acoperit cu pietriș, furișându-se împreună cu Charlotte pe proprietatea Ludlow, râzând și spunând în șoaptă „Şşt!”, de parcă ar fi scăpat basma curată după ce făcuseră ceva amuzant și savuros.

Găsea un locșor pe partea ascunsă a unei coline, întindea o pătură, desfăcea o șălășeușă cu pui sau o pungă de la McDonald's și respira adânc, privind peste valea ce se întindea spre Orașul Magic. „Nu-i aşa că-i frumos?”

- Da, spunea de fiecare dată Charlotte, dar ochii ei erau la mama, nu la luminile orașului Birmingham. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Charlotte vreodată. Mama avea un fel de *a fi* pur și simplu, însă murise înainte de a-i împărtăși acel dar lui Charlotte.

Strigăte ascuțite tulburără clipa de nostalgie a lui Charlotte. Ofertanți și cumpărători intrau și ieșeau din cortul întins pe peluza laterală, în care urma să se desfășoare licitația.

Ferindu-și ochii de lumina piezișă a soarelui, Charlotte stătea nemîscată în adierea vântului și se uita pur și simplu, gândindu-se ce să facă. Să se întoarcă acasă sau să se plimbe prin împrejurimi? Nu-i trebuia nimic și nici nu-și dorea nimic din ce ar fi putut găsi în acel cort. Și, chiar să fi vrut ceva, oricum n-ar fi avut bani să cumpere.

De fapt, simțea nevoia să se gândească la tensiunile recente cu familia lui Tim și să se roage. Mai precis, la tensiunile cu Katherine, cumnata lui. Toată încurcătura îi cerea să reconsideră pasul pe care se pregătea să-l facă.

Când Charlotte o porni înapoi spre mașină, vântul o izbi din nou cu putere și o făcu să arunce o privire în urmă. Printre copaci și dincolo de cort, ferestrele de la etajul al doilea al conacului Ludlow, construit din piatră și sticlă, străluceau în lumina aurie a dimineții și păreau să vegheze asupra a tot ce se întâmpla în curte.

Vântul făcu apoi lumina să se schimbe, o umbră trecu prin dreptul ferestrei și casa păru să-i facă cu ochiul. *Vino și vezi...*

- Bună. Vocea unei femei impunătoare o făcu pe Charlotte să se întoarcă. Nu pleci așa de repede, nu-i așa? Mergea greoi pe pantă peluzei, ținând o cutie în brațe.

Charlotte o recunoscu. Nu după nume sau după față, ci după aură. Una dintre sudiștele get-beget care populau orașul Birmingham. Dintre cele cu un ten proaspăt, lenjerie călcată la dungă, bluză din bumbac și un sirag modest de perle. Se opri lângă Charlotte, trăgându-și respirația.

- Nici măcar nu te-ai dus până sus la cortul de licitații. Te-am văzut când ai parcat, drăguțo. Hai, avem articole frumoase la licitație! E prima oară când vii aici? Vârî mâna în cutie și scoase un catalog. A trebuit să merg la mașină să mai iau. Suntem foarte aglomerati anul asta. Ei bine, vezi și tu după mașini. Amintește-ți, toate

veniturile merg la fundația Ludlow. Dăm milioane, sub formă de donații și burse, în tot orașul.

- Admir de mult fundația. Charlotte începu să răsfoiască într-o doară catalogul.

- Eu sunt Cleo Favorite, președinta Fundației Ludlow. Îi întinse mâna lui Charlotte. Tu ești Charlotte Malone.

Charlotte o privi un moment pe Cleo, scuturându-i încet mâna.

Ar trebui să fiu impresionată că mă cunoști sau s-o iau la fugă, țipând, înapoi spre mașină?

Cleo zâmbi. Dinții i se asortau cu perlele.

- Nepoata mea s-a căsătorit anul trecut.

- Înțeleg. Și-a cumpărat rochia din magazinul meu?

- Da, și o vreme am crezut că o încântă mai degrabă să lucreze cu tine, decât să se mărite cu logodnicul ei. Ai o afacere pe cinstă.

- Am fost foarte norocoasă. Am mai mult decât ar fi putut visa vreodată o fată săracă și orfană. Cine e nepoata dumitale?

- Elizabeth Gunter. S-a căsătorit cu Dylan Huntington. Cleo porni spre cort. Charlotte o urmă din politețe.

- Sigur că da, mi-o amintesc pe Elizabeth. A fost o mireasă frumoasă.

- Și-a vrut să știe toată lumea. Cleo râse și își flutură mâna în aer. Aproape l-a băgat în faliment pe sărmanul meu frate. Însă o dată măriți, nu-i așa?

- Cam asta ar fi ideea. Charlotte își atinse cu degetul mare piatra inelului de logodnă – motivul pentru care venise astăzi cu mașina până aici. Se opri la marginea cortului.

- Deci, Charlotte, cauți vreun articol anume? Ceva pentru magazinul tău? Cleo lăsa cutia cu cataloage pe o masă și o porni pe culoarul principal ca și cum s-ar fi așteptat ca Charlotte să o urmeze. Avem de vânzare câteva șifoniere frumoase. Catalogul îți indică numărul lotului, când și unde să licitezi. Vânzătorul de la licitație se duce direct la piesă. Ni s-a părut mai ușor decât... ei, dar ce contează? E o licitație grozavă și totul merge ca pe roate. Spune-mi, ce cauți? Cleo lăsa capul într-o parte și își sprijini mâinile în sold.

Charlotte păși în umbra cortului.

- De fapt, Cleo – *Eu am venit aici să mă gândesc* – magazinul meu e exclusiv modern. Charlotte răsuci catalogul în mâna. Dar cred că e întotdeauna amuzant să arunci o privire.

Ar putea să meargă printre rânduri, să se gândească și să se roage în același timp, nu-i aşa?

- Bineînțeles. E musai să găsești ceva ce îți place în timp ce... arunci o privire, zise Cleo, făcând cu ochiul. Funcționează cel mai bine atunci când îți dai mâna liberă să-ți cheltuiesti o parte din banii câștigați cu greu.

- Am să țin minte.

Cleo se îndepărta grăbită, iar Charlotte alese un culoar pe care să rătăcească în timp ce avea să analizeze piesele, ca și când răspunsul pe care-l căuta putea fi ascuns printre vechituri și antichități.

Poate va auzi: *El e alesul*, când va trece prin fața unui cabinet din secolul XX sau a unui şifonier de secol XIX.

Dar probabil că nu. De cele mai multe ori, răspunsurile nu-i veneau pur și simplu din eter. Și nici nu îi picau în poală. Ea muncea pentru răspunsurile legate de viața ei. Își sufleca mâncările, evalua situația, calcula costurile și lua o decizie. Altfel n-ar fi deschis niciodată Malone & Co.

Charlotte se opri în fața unei mese din lemn închis la culoare, și își trecu degetele peste suprafața ei. Bătrâna Gert avea una la fel în hol. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? Charlotte se aplecă să vadă dacă partea de dedesubt era însemnată cu marker roșu.

Nu era. Charlotte trecu mai departe. Nu era masa lui Gert. Vai, fusese atât de furioasă atunci când descoperise că nepoata ei o mâzgălise cu markerul roșu!

La capătul culoarului, Charlotte se opri ofțând. Ar trebui să se întoarcă în oraș. Oricum, avea programare la coafor peste câteva ore.

O porni, în schimb, pe următorul culoar, lăsându-și gândurile să-i zboare către Tim și bătălia ce se dădea în inima ei.

Până acum patru luni, se simțea la adăpost în viața ei liniștită, confortabilă și previzibilă. Apoi antreprenorul care îi renovase magazinul a convins-o, după ce i-a ținut un discurs, să-i accepte invitația la masa de Crăciun. A așezat-o lângă Tim Rose, schimbându-i astfel viața.

Un birou cu capac, lipsit de strălucire și demodat, îi atrase atenția. Charlotte se opri în fața lui și îl atinse ușor. Dacă fibra lemnului ar putea vorbi, oare ce povești ar spune?

Despre un soț care ține finanțele familiei? Sau despre un copil care își face temele? Despre o mamă care le scrie o scrisoare celor de-acasă?

Câți bărbați și femei au stat, oare, la acest birou? Unul sau sute? Care le erau speranțele și visurile?

O piesă de mobilier care a supraviețuit timpului. Astă își dorea ea? Să supraviețuiască, să fie parte din ceva important?

Voia să simtă că aparține familiei Rose. Cu siguranță, Katherine n-o făcea, nici pe departe, pe Charlotte să se simtă ca o piesă din colecția gregară de frați, mătuși, unchi, veri și prieteni de-o viață.

La prima lor întâlnire, atunci când Tim i-a spus lui Charlotte că are patru frați, ea n-a reușit nici măcar să-și imagineze cum ar putea fi. Sună incitant. L-a bombardat cu întrebări. Charlotte n-o avusesese decât pe mama. Și apoi pe bătrâna Gert, după ce mama murise.

Nu trăise niciodată cu un frate sau cu o soră, ca să nu mai vorbim de patru. Ca să nu mai vorbim de un băiat.

Acesta să fi fost motivul pentru care acceptase cererea în căsătorie a lui Tim Rose după doar două luni? Fascinația? Acum nu mai era sigură că o făcuse din iubire. Nu era sigură nici măcar că o făcuse ca să se simtă parte dintr-o familie mare.

Charlotte coborî privirea spre inelul de logodnă, filigranat, din platină, cu diamant de un carat, care îi aparținuse bunicii lui Tim.

Dar inelul nu putea să-i dea răspunsuri. Ea, la rându-i, nu avea răspunsuri.

- Charlotte Malone? O femeie rotunjoară, cu o înfățișare plăcută, o abordă din cealaltă parte a unei mese de sufragerie. Am citit despre tine în *Nunți din Sud*. Arăți ca în fotografie.

- Sper că ăsta-i un lucru bun, zise Charlotte zâmbind.

- O, da. Magazinul tău pare fermecător. M-a făcut să-mi doresc să mă fi căsătorit din nou.

- Am avut noroc cu știrea aceea.

Când o sunase astă-toamnă redactorul, fusese ultima întâmplare norocoasă dintr-un sir considerabil.

- Sunt căsătorită de treizeci și doi de ani și citesc cu sfîrșenie *Nunți din Sud*, aproape ca pe Biblie. Pur și simplu ador nunțile, tu nu?

- Eu ador rochiile de mireasă, cum altfel?! zise Charlotte.

- Îmi imaginez. Râsul femeii stârui în aer în timp ce își luă rămas-bun și atinse în treacăt brațul lui Charlotte.

Adora *de-a dreptul* rochiile de mireasă. De când era doar o copilă, satinul și strălucirea rochiilor albe pur și simplu o amețea. Îi plăcea să vadă cum se transfigurează o mireasă atunci când îmbracă rochia perfectă, în ochi oglindindu-i-se speranțe și visuri.

De fapt, era și ea pe cale să se transfigureze – să îmbrace rochia perfectă, iar speranțele și visurile să i se oglindească în privire.

Care era, până la urmă, problema? Care era motivul pentru care tot ezita? Se gândise la cincisprezece rochii, nu probase nici măcar una. Data de 23 iunie avea s-o prindă nepregătită.

Cu un an în urmă, în februarie, abia mai făcea față, investind tot capitalul în stocuri, în timp ce-și înjgheba magazinul într-o căsuță din 1920, în Mountain Brook.

Și apoi s-a trezit cu un cec bancar în valoare de o sută de mii de dolari, apărut de nu se știe unde. După săptămâni bune în care a trecut de la entuziasm la panică și în care a încercat să afle cine i-ar fi putut da atâția bani, Charlotte a încasat cecul și, într-un târziu, și-a renovat magazinul. Și totul s-a schimbat.

Tawny Boswell, Miss Alabama, i-a devenit clientă și a făcut-o celebră. Au sunat cei de la *Nunți din Sud*. Și apoi, cireașa de pe tort, Charlotte s-a dus la cina de Crăciun și a stat lângă un bărbat chipeș, care fermecase pe toată lumea din încăpere. Nici nu-și terminase bine supa de stridii, primul fel al serii, că Tim Rose îi cucerise inima și ei.

Sărutul diafan al destinului îi făcu sufletul să se înfioare, în vreme ce adierea care unduia peste vârful muntelui îi mângâie picioarele. Oare mirosea a ploaie? Aplecându-se să privească prin deschizătura cortului, Charlotte nu reuși să distingă decât lumina soarelui falnic ce stăpânea cerul de un albastru cristalin. Nici măcar un nor la orizont.

O luase înainte pe următorul culoar, când telefonul îi bâzâi în buzunarul pantalonilor. Era Dixie.

- Bună, Dixie, e totul în regulă la magazin?

- E liniște. Dar a sunat Tawny. Vrea să se-ntâlnească cu tine măine, la trei.

Duminică?

- Totul e-n ordine? Părea ok? E încă mulțumită de noi?

Charlotte petrecuse luni întregi încercând să găsească rochia perfectă pentru Miss Alabama, făcând nopti albe, implorându-l în șoaptă pe Dumnezeul iubirii să o ajute să-i împlinească lui Tawny visurile.

A descoperit apoi un designer din Paris, încă necunoscut, și a înțeles imediat că a dat peste o mină de aur și că acela avea să devină brandul ei de mătase albă.

- Sun-o și spune-i că mâine e perfect. Avem biscuiți și brânză în barul cu gustări? Cafea, ceai, apă și suc?

- Suntem aprovizați. Tawny părea entuziasmată, aşa că nu cred să-ți spună că are de gând să se ducă la alt magazin.

- Dix, de cât timp lucrăm noi împreună în afacerea cu rochii de mireasă?

- De cinci ani, de când ai deschis magazinul.

Dix, pragmatică și calmă, ca întotdeauna.

- Și de câte ori am pierdut noi o clientă în ultima clipă? Chiar și după nenumărate ore de căutări pe la designeri pentru a găsi rochia perfectă.

- Pe-atunci nu știam ce facem. Acum suntem experte, zise Dixie.

- Știi foarte bine că nu are nicio legătură cu noi. Uite, am s-o sun eu pe Tawny și am să-i spun că ar fi perfect să ne-ntâlnim mâine.

- I-am spus deja. Nu mi-am închipuit că vrei s-o refuzi. Vocea lui Dixie era întotdeauna plină de siguranță. Era un dar ceresc. Era fundația solidă pe care se ridică visul lui Charlotte. În orice caz, unde ești, Char?

- Sus, pe Muntele Roșu. Pe domeniul Ludlow. Am venit aici să mă gândesc, dar am dat peste puhoiul de lume de la licitația anuală. Chiar acum, când vorbim, mă plimb printre antichități.

- Oameni sau lucruri?

Charlotte zâmbi, cercetând figurile cenușii ce umpleau culoarele.

- Câte puțin din amândouă. Se opri în fața unei vitrine cu bijuterii, închisă cu lacăt. Pieșele originale ar fi accesoriile perfecte pentru miresele ei. Charlotte păstra un stoc de coliere, cercei, brățări și tiare unicat. Detaliile erau cele care o ajutau să-și desăvârșească succesul.

- Că tot veni vorba de nunți, zise Dixie apăsat.

- Despre asta vorbeam?

- Nu despre asta vorbim noi mereu? Invitațiile pentru nunta ta sunt încă pe biroul din depozit, Charlotte. Vrei să le aduc acasă diseară?

Dix și soțul ei, Jared, Dr. Bunăciune, după cum îi spunea ea, locuiau într-un apartament în Homewood, vecini cu Charlotte.

- Stai puțin... serios? Sunt încă pe biroul din depozit? Credeam că le-am luat acasă.

- Dacă le-ai luat cumva, ei bine, atunci au venit înapoi.

- Ha, ha, ce amuzantă ești, Dixie. Da, sigur, adu-le acasă. Pot să lucrez mâine la ele, după ce mă-ntorc de la biserică. Trebuie să văd dacă doamna Rose nu are cumva o listă de invitați din partea lui Tim...

- Te întâlnești cu Tawny la trei.

- Da, ok, după ce mă-ntâlnesc cu ea. Sau pot să lucrez la ele luni seară. N-am nimic programat pentru luni seară.

- Charlotte, pot să te-ntreb ceva?

- Nu...

- Te măriți peste două luni și...

- Am fost doar puțin ocupată, Dixie, asta-i tot.

Charlotte știa unde bate prietena ei cu întrebările. Charlotte își pusese singură aceleași întrebări timp de săptămâni, și tocmai nevoia unor răspunsuri o împinsese azi să urce pe munte.

- Am timp.

- Dar timpul se scurge.

Știa. Știa.

- Ar fi trebuit să alegem o dată cândva în toamnă pentru nuntă.

Logodnă rapidă, nuntă rapidă... mă ia cu amețeală.

- Tim e un bărbat uimitor, Charlotte.

Știa. Știa. Era însă uimitor pentru ea?

- Uite, ar fi mai bine să-nchid. Trebuie să cobor de pe munte în câteva minute ca să am timp să-mi aranjez părul. Te sun mai târziu.

- Distracție plăcută în seara asta, Charlotte! Să n-o lași pe Katherine să te dea peste cap. Spune-i să nu te mai necăjească. Pur și simplu, fii acolo cu Tim. În primul rând, amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit.

- Voi încerca.

Charlotte închise, dar sfatul lui Dixie îi stăruia în minte. În primul rând, amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit.

Totul se întâmplase pe nerăsuflare, cu fluturi în stomac, romanticism și iar romantism. Nu era sigură că putea găsi cărui un motiv real, serios în tot vîrtejul acela de emoții. În timp ce-și croia drum prin mulțime ca să iasă din cort, Charlotte fu luată pe sus de valul de oameni.

Îl zâmbi bărbatului de lângă ea și încercă să-l oculească.

- Scuzați-mă.

Bărbatul însă nu se clinti, rămase bine înfipt pe picioare, privind întă la articoul ce urma să fie scos la licitație.

- Scuzați-mă, dar dacă mi-ai da voie să trec, nu v-aș mai sta în cale. Licități pentru acel... Charlotte se uită peste umăr. Cufăr? Acel cufăr urât?

- Adunați-vă aici! Vânzătorul de la licitație sări pe un piedestal, lângă cufăr. Puhoiul de cincisprezece, douăzeci de oameni se năpusti în față, luând-o târâș și pe Charlotte. Se împiedică, pierzându-și sabotul, în timp ce era purtată de masa de oameni înainte. Suntem gata să începem licitația.

Bâjbâind după sabotul rătăcit, Charlotte își dădu seama că nu are cum să-l găsească și decise să mai aștepte. Licitanții pentru acest articol păreau foarte hotărâți. Cât putea dura licitația? Zece minute? Putea fi chiar distractiv să vadă de aproape întregul proces.

Douăzeci de dolari. Cufărul nu părea să valoreze mai mult. Charlotte aruncă o privire în jur să vadă cine era dispus să arunce banii pe o cutie de lemn lipsită de strălucire, ponosită și zgâriată, cu chingi de piele roase și crăpate.

Adjudicatorul era un bărbat care nu avea nimic aparte. De înălțime și greutate medie. Cu un păr ce se poate să fi fost cândva castaniu, acum devenit însă... sur? Cenușiu?

Purta în schimb o cămașă de un violet tipător, băgată în pantalonii gri-cărbune, prinși peste umeri cu bretele din piele. Sărise pe piedestal cu pantofii lui sport foarte curați.

Charlotte zâmbi. Îl găsea atrăgător, deși, atunci când și-a îndreptat privirea spre ea, vâlvătaia albastră a ochilor lui mai degrabă a tulburat-o. Se dădu un pas în spate, dar rămase blocată în mulțime, din toate părțile.